

*Kam
hnát
svůj
hnát*

2004

Marek Šolmes Srazil

Věnováno Radovanu Hnátovi

Ubrousek

Přišel ke mně, pomalým potácivým krokem. Vzhlédl jsem.

Byl jsem poprvé za celý den klidný a byl jsem připraven pomoci, aniž bych ublížil své duši. Večerní půllitr dobrého studeného piva mě odvanul do teplých krajín.

Byl viditelně opilý, za silnými dioptrickými brýlemi se schovávaly nešťastné oči, opřel se chvějícíma rukama o stůl a řekl:

„Promiňte, já nechci obtěžovat. Hrozně nutně bych potřeboval takový to...“, nemohl si vzpomenout na správné slovo, na čele se mu objevil pot.

Kdosi prohlásil: „Hovno.“

„Ne, ne, to jsem neměl na mysli,“ řekl a vypadal, že se brzy rozpláče.

„Cigaretu?“ zeptal jsem se a šáhnul po krabičce cigaret.

Zakroutil bezmocně hlavou.

„Chcete zaplatit pivo?“ zkusil jsem.

Zalomil rukama a vypravil ze sebe:

„Eh, balí se do toho šáteček.“

„Ubrousek,“ prohlásil jsem vítězoslavně.

„Ano, ano! To je to slovo!“ rozzářil se.

„Tak ten bohužel nemám,“ řekl jsem a bylo mi to upřímně líto.

Na jeho tváři se objevil otazník.

Zašátral jsem po kapsách a vylovil balíček papírových kapesníků.

„Stačil by papírový kapesník?“ otázal jsem se.

Zavrtěl hlavou, usmál se a řekl:

„Ubrousek.“

A odletěl ke hvězdám.

Kam hnát svůj hnát

Nevědouc co dělat, kam hnát své nemilosrdně dunivé myšlenky, utvořil si z prošlých vzpomínek a jarního bláta Idol (bod I), který ho pronásleduje krok za krokem, vteřinu po vteřině, od rána do rána.

Odmítání už skutečné skutečnosti nejsoucnosti Idolu (bodu I) ho přivádí za Zenit (bodu Z) zdravého „zdravého“ rozumu. Nepříjemný pocit, že se nemilosrdně blíží k překročení bodu Z, ho donutí, aby se pokusil opřít o pro něho matematicky naprosto nepravděpodobný, ale skutečně jsoucí bod A, jenž ho však dopraví do prokletého bodu X.

Bod X = marné zakrývání přemýšlení o bodu I přemítáním o bodu A. Myšlenky na pro něho matematicky naprosto nepravděpodobný, ale skutečně jsoucí bod A ho ale posílá do pekla výčitek (bodu V), že bod A zneužívá jen proto, aby nemyslel na prošlo-blátivý, lépe řečeno, už pro něho skutečně nejsoucí bod I.

$X / I * (-Z) + (A * V) = \infty$ sraček

Řekněte, že jo

Víte,

všechno může být spojeno se vším:

Ženské oči se smyčkou, pevně utaženou kolem vašeho nebohého penisu.

Šťastná chvíle s agónií vzpomínek na tlachání o její nekonečnosti.

Odmítnutí heroinu s vlastní, ještě příšernější drogou, uvíznutou hluboko v duši.

Nebo naopak.

Nic nemusí souviset s ničím.

A to by byl ještě větší průser.

Asi.

Že jo?

Řekněte, že jo.

Lví zuby

Odkrývám se kousek po kousku řeznickým nožem,
pomáhají mi lví zuby.
Nepřestávám se divit vlastním vnitřnostem a vaší sebejistotí,
když děláte, že je nemáte.
Bože – jaká by to byla krása!
Rozplynout se v křehce znějící melodii,
ulpěla by ve vašich srdcích (Možná by stačil jeden správný tón).
A nemusel bych používat slova.

Jestli to mám od přírody, tak je to blbý

Potřebuji zmizet

Jen na pár chvil

Sedět

Cucat bonbón

Kouřit

Za okýnkem auta

Přejíždět mosty a mostíky – to je důležité

Zpívat si

A křičet

Zastavit

Vyběhnout do pole

Hodit kamenem – do pryč

Bolavé letokruhy

V dlani jsem ukryl bolavé letokruhy
Pod bundu zelený klíček
Přicházím odnikud
Odcházím tam

Cítím se jako hovnocuc
saju, nasávám, vstřebávám
rup rup rup rup
rupám

Do srdce bodla mě toulavá včela
Od duše ztratil jsem klíček
Přicházím odnikud
Odcházím tam

Cítím se jako hovnocuc
saju, nasávám, vstřebávám
rup rup rup rup
rupám

Rekapitulace

Před padesáti lety povstal rockandroll
Houpal jsem se na vlnách nevědomosti
Před čtyřiceti lety si John Lennon hrál s ponorkou ve vaně
Hledal jsem místo na přistání
Před třiceti lety jsem sfoukl první svíčku
Mé oči byly plné očekávání
Před dvaceti lety se sešlo několik malých dětí
Stalo se ze mě Vlče s vandrácským batohem
Před deseti lety odešel Kurt Cobain
Běsnil jsem

Píše se rok 2004.

V tomto podivném roce teče má krev proudem, často nestíhám sám sebe. Ne-li stále.

V milostném objetí pláčeme, když Brouk Paul zpívá Johnovu píseň.

Děkuji Bohu za živé okamžiky.

Malé děti se po dvaceti letech sejdou, už bez batohů...

Hraji na kytaru a zpívám, avšak duním.

Vidím starého pána. Je mu šedesátdevět let, slaví padesát.

Milý, smířený, tříská do piana a zpívá rockandroll.

Je kamarád Elvise, jenž právě opustil budovu.

Jmenuje se Jerry Lee Lewis.

Pláči sám.

Baf!

Chci a nechci plakat pro pitominy
Být chvíli tím a chvíli Baf!
Svíť mé světlo, prosím
Bez obav

Rozervanost
sama se mnou chodí
Úsměv a pláč
do mé tváře rodí

Chci a nechci plakat pro děvče
být chvíli sám a chvíli Daf!
Svíť mé světlo, prosím
Bez obav

Rozervanost
sama se mnou chodí
Úsměv a pláč
do mé tváře rodí

To je nářez

To je nářez
Myšlenka v heroický výkon
Vydat vše
Absolutně vše
Bez doufání
Ve smysl dalšího dění
Obdivu, či ztracení
Je to nářez
Prožít a žít ve svobodě
Lásku i bolest
Není to zmar
Jistěže ne!
Jen
Když vyhřeznou vám
Vnitřnosti
Obnažené a zranitelné
Šklebícím se materialistou
Je strašné
Ještě chvíli
Však dál chci
Prožívat
Lásku i bolest

Otázky pro Lva

„Myslíte, že bych tedy mohl být tím otřepaným slovem „umělec“?
Neschopný žít život civilizační?

Bojím se lidí, přesto se potřebuji vyjádřit, bojím se promluvit, ale když slyším vyprávět o důležitosti televizního přijímače, roztřese se má duše bolestí a chci křičet. Strach z políčku vmeteného do tváře člověkem neznajícího křehkost unikající vteřiny mě však ochromí. Říká se tomu tím otřepaným slovem „umělec“ nebo blázen, či snad blbec?

Jsem nesmělá studna

Jsem nesmělá studna

V tichu

Uprostřed lomozu

Hladina nepohnutě

Tančí s paprsky

Třeba Marsu

Srnky s hlubokýma očima

Chodí ze mě pít

Zrezivělé harampádí

Trápí mé dno

Ničím ho svou tíhou

Rozkládám ve vodní prach

Doufám, že v mé pomalosti

Nezaniknu zaspáním

Nezmění mě strach

Jsem pan Pstruh

Jsem pan Pstruh
Trpící echolálií vzpomínek
Propojených s abstraktními obrazy
Vyvolávajících
Miliony nepochopitelných asociací

Jeslí propast

Vyšel jsem z jeslí a rozeběhl se podél zdi za tatínkem.

Stál s otevřenou náručí, s širokým úsměvem, a možná, že i s nějakým dárkem.

Mezi ním a mnou zela s ústy dokořán hluboká propast.

Do pekla i do nebe.

Kolem ní obíhalo studené kovové zábradlí.

Byl jsem šťastný, že mohu pryč a mé divoké, dychtivé oči se upínaly k tomu člověku.

K Tátovi.

Běžel jsem.

Jenže hluboká propast mě přitáhla jako ten nejsilnější magnet.

Přelítl jsem zábradlí (a zatímco mě táta políbil, naložil do auta, a odvezl domů) vykřikl jsem hrůzou a dodnes letím, padám, řítím se jako ohnivý meteorit tou děsivou propastí dolů. Kolem mě se míhají jednotlivé pomačkané sekvence rychlých obrázků, kterým nerozumím, řvu a přitom jsem v teple, doma.

Hraji si s barevnými dřevěnými kostkami.

V Embéčku

Prošli jsme s bratrem voňavými křivolakými uličkami vilovou čtvrtí.
Byli jsme opilý probouzejícím se jarem a nespočetnými pivy.
Pozdní chodce jsme míjeli bez povšimnutí a pouliční lampy vytvářely
svatozář nad našimi dlouhými vlasy.

V džízkách bez rukávu na holých tělech a v kraťasech nám začínala
být zima.

Uchýlili jsme se proto do bratrova zaparkovaného auta.

Byli jsme neskutečně svobodní.

Beze strachu jsme se vysmívali smrti a filozofovali o smyslu života.

V bílé Škodě 100 jsme se snažily přijít na to, jestli má lidstvo žít nebo
jako škodná modré planety vyhubit.

Zastával jsem názor, že lidstvo by mělo žít, naopak bratr by chtěl
lidstvo jednou provždy vyhubit.

Dlouhé hodiny jsme se bratrsky přeli, až se naše debata začala
poněkud zvrhávat.

„Kurva, nebylo by ti líto, kdyby tu nezůstal nikdo, kdo by poslouchal
hudbu a miloval?“

„Na to seru.“

„Tak to seš idiot.“

„Nebude nikdo, kdo by litoval.“

„Já lituju už teď.“

„Si blb.“

Při svítání jsem poslal bratra do prdele, otevřel dveře od auta
a vystoupil do chladného rodící se ho dne.

„Nemá to smysl, seš kretén.“

„Di do hajzlu.“

Kopnul jsem mu do kastle a odcházel.

„Nekopej mi do auta čuráku,“ křičel za mnou.

Počet výtisků: 20
Nakladatelství: Ignáce Dřevora
Napsáno: 4. – 19. října 2004
Vydáno: Říjen 2004

Galakticko-Megalitická *Hnátovina*

